

**Ε**ίναι ένα προνόμιο που έχει ο δυτικός κόσμος να σοκάρεται ανά τακτά χρονικά διαστήματα. Προ λίγων μηνών αγωνιούσε για την τύχη των Αφγανών γυναικών μετά την αποχώρηση των δυτικών στρατευμάτων από τη χώρα. Μετά από δυο-τρεις βδομάδες η δυτική ευαισθησία κατάφερε να ανταπεξέλθει σ' αυτό το σοκ, και να προχωρήσει παρακάτω. Το τελευταίο διάστημα αγχώθηκε για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από το lockdown στην Σαγκάη της Κίνας. Και να οι τίτλοι «σοκ και δέος», και να η «δυστοπία της Σαγκάης», η «ασφυξία των κατοίκων της πόλης» και «τα camps των θετικών κρουσμάτων». Αλλά πριν ασχοληθούμε με αυτήν την αντιφατική υποκρισία, ας δούμε λίγο τι συνέβη στη Σαγκάη, και γιατί αυτό απασχολεί ακόμα τον διεθνή αστικό τύπο, απαλλαγμένο πλέον από τις υγειονομικές φιοριτούρες.

Η Σαγκάη είναι μια πόλη 25 εκατομμυρίων κατοίκων, βρίσκεται στην ανατολική ακτή της Κίνας και θεωρείται η μεγαλύτερη και πιο πλούσια πόλη της χώρας, και από τις πλουσιότερες του κόσμου. Το ΑΕΠ της φτάνει τα 4,32 τρισεκατομμύρια Γιουάν (679 δισεκατομμύρια δολάρια) και αποτελεί το μεγαλύτερο ΑΕΠ της χώρας, ενώ έχει το τρίτο μεγαλύτερο χρηματιστήριο στον κόσμο, με συνολική κεφαλαιοποίηση 7,3 τρισεκατομμυρίων δολαρίων. Μέχρι το 2021 περισσότερες από 800 πολυεθνικές εταιρίες είχαν ιδρύσει περιφερειακά ή εθνικά κεντρικά γραφεία στην πόλη, μεταξύ αυτών η Apple, η Qualcomm και η General Motors. Παράλληλα, στη Σαγκάη έχουν γραφεία 70.000 ξένες εταιρίες, εκ των οποίων οι 24.000 είναι Ιαπωνικές<sup>1</sup>.

Ενώ σε ό,τι αφορά το κινεζικό ΑΕΠ η συμμετοχή της Σαγκάης είναι στο 3,7% του συνόλου, όσον αφορά τη συμμετοχή της στο κινεζικό εμπόριο με τον υπόλοιπο κόσμο το ποσοστό φτάνει στο 10,4%. Το λιμάνι της πόλης θεωρείται το σημαντικότερο σε ό,τι αφορά την μετακίνηση container. Ενδεικτικά, το 2021, με ό,τι αυτό συνεπάγεται κατά την πρόσφατη «κρίση της εφοδιαστικής αλυσίδας», στο λιμάνι της διακινήθηκαν 47 εκατομμύρια εμπορευματοκιβώτια, αριθμός που ισοδυναμεί με το 16,7% των συνολικών αποστολών του κινεζικού κράτους. Επίσης, η Σαγκάη θεωρείται ο τέταρτος μεγαλύτερος κόμβος παγκοσμίως σε ό,τι έχει να κάνει με τις αερομεταφορές επιβατών<sup>2</sup>.

Πέραν του διευρυμένου διεθνούς εμπορίου, η Σαγκάη αποτελεί και μεγάλο βιομηχανικό κόμβο, που περιλαμβάνει από αυτοκινητοβιομηχανίες μέχρι εργοστάσια κατασκευής ημιαγωγών - μικροτσιπ και φαρμακοβιομηχανίες, εταιρίες εγχώριες και ξένες. Για παράδειγμα, προ μηνών το εργοστάσιο της Tesla στην πόλη παρέδωσε 65.000 οχήματα, η Ford εγκαινίασε το 6ο παγκόσμιο κέντρο σχεδιασμού της και η Astrazeneca εγκαινίασε ένα παγκόσμιο κέντρο έρευνας και ανάπτυξης (R&D)<sup>3</sup>.

Όπως καταλαβαίνει κανείς εύκολα, το μπλοκάρισμα της κίνησης των έμψυχων και άψυχων εμπορευμάτων στην πόλη, διαμορφώνει αλυσιδωτές αντιδράσεις παγκοσμίως. Στα τέλη του περασμένου Μάρτη οι κινεζικές αρχές ανακοίνωσαν ότι η πόλη θα τεθεί υπό καθεστώς lockdown λόγω των «αυξημένων κρουσμάτων covid 19». Τα «lockdown για τον covid» όπως εφαρμόζονται εδώ και σχεδόν 3 χρόνια στην Κίνα ακολουθούν τη λεγόμενη «zero covid» πολιτική. Αυτό συνίσταται, μεταξύ άλλων, στο πλήρες πάγωμα των παραγωγικών δραστηριοτήτων (συμπεριλαμβανομένων των δυτικών εργοστασίων που στεγάζονται εκεί), την 24ωρη παραμονή των κατοίκων στο σπίτι, με το κράτος να αναλαμβάνει τον εφοδιασμό των «απαραίτητων» καταναλωτικών προϊόντων (τρόφιμα κλπ), την υποχρεωτική μεταφορά των «θετικών κρουσμάτων» σε ειδικά каранτινικά camps, τον εξαναγκασμό των εργατριών να κοιμούνται στους εργασιακούς χώρους που είναι απαραίτητο να λειτουργήσουν, την υποχρεωτική υποβολή σε covid test 2-3 φορές τη μέρα στο σύνολο του πληθυσμού κ.ά. Έχει σημασία να αναφερθεί ότι την ίδια περίοδο άλλες 40 και πλέον πόλεις της Κίνας βρισκόνταν υπό το αντίστοιχο καθεστώς lockdown<sup>4</sup>, ενώ ο τρόπος εφαρμογής των μέτρων και το τι ακριβώς θα περιλαμβάνουν αυτά εξαρτάται και από τις εκάστοτε τοπικές κυβερνήσεις.

Παρόλο που ο πιο συνηθισμένος σύγχρονος δυτικός μύθος που συνοδεύει το κινεζικό κράτος έχει να κάνει με το πόσο συγκεντρωτικό και ενιαίο εμφανίζεται, άλλοτε σπληνιτεύοντας την «ολοκληρωτική/καταπιεστική»



μορφή του και άλλοτε θαυμάζοντας την «αποτελεσματικότητα» του κρατικού μηχανισμού, η αλήθεια πολλές φορές βρίσκεται στον αντίποδα αυτού. Ο τρόπος που εφαρμόζονται τα κατά τύπους «υγειονομικά μέτρα», η ένταση και η αυστηρότητά τους διαφέρει από το μοντέλο της κάθετης και απανταχού εφαρμογής κρατικών εντολών, από την Κυβέρνηση ως τις γειτονιές των επιμέρους περιφερειών. Ο βαθμός εφαρμογής των «zero covid» μέτρων έχει να κάνει σε μεγάλο βαθμό με τις σχέσεις της εκάστοτε περιφερειακής διοίκησης και της κεντρικής κυβέρνησης, την πειθάρχηση του προλεταριάτου στο εσωτερικό της χώρας και με τις τακτικές του εμπορικού πολέμου εν μέσω της καπιταλιστικής κρίσης.

Ποιες ήταν, λοιπόν, οι αλυσιδωτές συνέπειες στο πάγωμα του οικονομικού ογκόλιθου που περιγράψαμε παραπάνω; Πρώτα και κύρια, το περαιτέρω μπλοκάρισμα του παγκόσμιου εφοδιασμού εμπορευμάτων. Με δεδομένο ότι το 19% του συνόλου των κινεζικών εξαγωγών και το 14% των

εισαγωγών γίνονταν από το λιμάνι της Σαγκάης, τη στιγμή που μερικές από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες του κόσμου έχουν συγκεντρώσει το βασικό κομμάτι της παραγωγής τους στην Κίνα, αντιλαμβανόμαστε ότι το πολύμηνο lockdown οξύνει τη λεγόμενη κρίση της εφοδιαστικής αλυσίδας. Δεν είναι μόνο τα πλοία που συσσωρεύονται στο λιμάνι λόγω του κολλήματος φόρτωσης και εκφόρτωσης εμπορευματοκιβωτίων. Εξίσου κολλημένα είναι και τα φορτηγά στο εσωτερικό της πόλης. Να πως περιγράφεται το μπλοκάρισμα της κίνησης φορτηγών λόγω των έκτακτων μέτρων στη Σαγκάη και τις άλλες πόλεις:

«Σε κανονικούς καιρούς, τα 1,73 εκατομμύρια φορτηγατζήδες κρατούν την οικονομία σε λειτουργία. Εξασφαλίζουν ότι τα ράφια γεμίζουν, ότι τα εργοστάσια λαμβάνουν προμήθειες, ότι τα λιμάνια συνδέονται με τα κέντρα παραγωγής της χώρας.

Αλλά μετά την πρόσφατη επιδημία του κορονοϊού, πολλά σημεία ελέγχου σε όλη τη χώρα έκλεισαν. Τα φορτηγά δεν μπορούσαν πλέον να περάσουν.



# ΑΡΙΣΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΑΓΚΑΗ  
...ΓΙΑ ΤΗ ΔΥΣΗ

Επιπλέον, οι οδηγοί φορτηγών διατρέχουν τον κίνδυνο να τεθούν σε καραντίνα -για την οποία πρέπει επίσης να πληρώσουν πολλά χρήματα- κατά τη διάρκεια ενδιάμεσων σταθμών ή όταν επιστρέφουν στην πατρίδα τους.

Εικόνες φορτηγών με αμέτρητες σφραγίδες κολλημένες στις πόρτες τους κυκλοφορούν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Με αυτόν τον τρόπο οι περιφερειακές αρχές θέλουν να διασφαλίσουν ότι οι οδηγοί δεν αφήνουν τα οχήματά τους και ενδεχομένως να εισάγουν τον ιό. Στο δρόμο, οι φορτηγατζήδες πρέπει συχνά να μένουν στα φορτηγά τους για μέρες και να αφοδεύουν εκεί. Πολλοί έχουν παραιτηθεί μπροστά σε αυτή την κατάσταση. Ακόμα και αν πολλοί σταθμοί ελέγχου επαναλειτούργουν τώρα με εντολή των αρχών, η υπεραστική κυκλοφορία είναι πιθανό να ανακάμψει μόνο αργά.

Η ακινητοποιημένη εγχώρια κίνηση παραδόσεων σημαίνει ότι οι παραδόσεις δεν φτάνουν στις επιχειρήσεις και τα έτοιμα προϊόντα δεν μεταφέρονται μακριά. Ακόμα και σε μέρη της χώρας που δεν επηρεάζονται από τα λουκέτα, οι γραμμές συναρμολόγησης είναι σταματημένες σε πολλά εργοστάσια. Η έλλειψη φορτηγών είναι επίσης ο λόγος για τον οποίο οι εμπειρογνώμονες δεν αναμένουν ότι η τρέχουσα ναυτιλιακή συμφόρηση έξω από το λιμάνι της Σαγκάης θα επιλυθεί γρήγορα. Επειδή το μεγαλύτερο πρόβλημα εκεί δεν είναι η ήδη άκρως αυτοματοποιημένη φόρτωση εμπορευματοκιβωτίων, αλλά η παράδοση και παραλαβή των εμπορευμάτων με φορτηγά<sup>5</sup>.



Σ' αυτό το σημείο να σημειώσουμε ότι παρότι το παραπάνω περιγραφόμενο μπλοκάρισμα αναμένεται να έχει ως συνέπεια την αύξηση των ναύλων και κατ' αντιστοιχία την μετακύληση του κόστους στα μεταφερόμενα εμπορεύματα, τα φορτηγά πλοία που φτάνουν στα δυτικά λιμάνια το τελευταίο διάστημα είχαν ξεκινήσει πολύ πριν το «lockdown της Σαγκάης», και ως εκ τούτου η απόδοση σε αυτό των αυξημένων τιμών στα εμπορεύματα αποτελεί απάτη.

Με το σταμάτημα της παραγωγής πολλών εργοστασίων στην Κίνα, είδαμε πολλά δυτικά αφεντικά να μιλάνε για απεξάρτηση από το κινέζικο επιχειρηματικό περιβάλλον, ενώ οικονομικοί θεσμοί και οίκοι αξιολόγησης κάνουν λόγο για «μαζική απώλεια εμπιστοσύνης στην αξιοπιστία της κινεζικής αγοράς». Κι αυτό, την στιγμή που οι ίδιοι άνθρωποι εξέφραζαν τους φόβους τους ότι η «ενεργειακή απεξάρτηση» από τη Ρωσία θα τους οδηγήσει σε μια νέα πρόσδεση στην Κίνα. Απέναντι σε ένα τέτοιο σενάριο εμφανίζεται προς στιγμήν το πλάνο «China +1». Η συγκεκριμένη στρατηγική, που προϋπήρχε της περιόδου των lockdown και κατά τη διάρκειά τους επισπεύθηκε, συνίσταται στο να μεταφέρουν οι διάφορες εταιρίες, που έχουν μεγάλο κομμάτι της παραγωγής

τους στην Κίνα, ένα τμήμα αυτής της παραγωγής σε μια κοντινή ασιατική χώρα. Κατ' αυτόν τον τρόπο θα είναι σε θέση να αποφύγουν μερικά από τα απόνερα του «προβληματικού κινέζικου οικονομικού οικοσυστήματος». Μέχρι στιγμής, οι χώρες που φαίνεται να παίζουν αυτόν τον ρόλο είναι η Ταϊλάνδη, η Μαλαισία και το Βιετνάμ. Ήδη πολλές εταιρίες έχουν μεταφέρει εκεί βιομηχανικές μονάδες, ενώ και τα ίδια τα κράτη είναι σε διαδικασία διαμόρφωσης ευνοϊκών νομοθετικών ρυθμίσεων και δημιουργίας έργων υποδομής (λιμάνια, αεροδρόμια κλπ). Το βασικό πρόβλημα σε όλο αυτό είναι ότι και αυτά τα «+1» κράτη είναι σε πολύ μεγάλο βαθμό εξαρτημένα από την Κίνα. Παράλληλα, έχει ενδιαφέρον ότι ενώ το «China +1» αποτελεί μια -κατά βάση δυτική- στρατηγική απεμπλοκής, είναι και οι ίδιες οι κινέζικες εταιρίες που προχωρούν στην ίδια πρακτική για να αποφύγουν τους δασμούς του αμερικανικού κράτους<sup>6</sup>.

## ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΕΙΣ

Μπλοκάρισμα της παραγωγής, υποχρεωτική διαμονή είτε εντός της οικίας είτε εντός του χώρου εργασίας, απαγόρευση κυκλοφορίας, τεστ, θετικό εμπορικό ισοζύγιο, προβλήματα στον ανεφοδιασμό, ύφεση. Να ένα λεκτικό μοτίβο που συναντάται συχνά στις αναφορές των κινέζικων lockdown, και το οποίο έχει πολλά κοινά με αυτά που είδαμε στη δύση τα τελευταία δύομισι χρόνια. Όλο αυτό το διάστημα έχουμε υποστηρίξει επαρκώς, πώς ό,τι εμφανίζεται ως «μέτρα προστασίας της δημόσιας υγείας» δεν είναι παρά τρόποι διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης, της στρατηγικής του εμπορικού πολέμου και της πειθάρχησης του προλεταριάτου, εκφρασμένοι μέσα από τη γλώσσα της «υγείας». Έτσι, αν θέλουμε να δούμε τη καπιταλιστική λειτουργία των lockdown, είτε «κινέζικου» είτε «δυτικού» τύπου, πρέπει να στρέψουμε το βλέμμα από τους υγειονομικούς δείκτες και να επικεντρωθούμε στην προλεταριακή κριτική της πολιτικής οικονομίας. Ως εκ τούτου, θα επαναλάβουμε συνοπτικά μερικές θέσεις που έχουν κατατεθεί μέσα από τις σελίδες αυτού του περιοδικού και οι οποίες είναι πιο διαφωτιστικές για τη «Σαγκάη» από την «πεισματορίαχη επιμονή του Σι Τζινπινγκ στην zero covid στρατηγική».

Έχουμε αναφέρει ότι το 2020 αποτελεί τον ιστορικό κόμβο τεσσάρων κρίσεων του παγκόσμιου καπιταλισμού, η συνάρθρωση των οποίων διαμορφώνει μια πρωτοφανή συνθήκη. Αυτές είναι η κρίση υπερσυσσώρευσης, η κρίση της ταξικής σχέσης, που άπτεται της φυγής της παγκόσμιας οικονομίας στην χρηματοπιστωτική σφαίρα, η κρίση της «παγκοσμιοποίησης», με την επαναφορά του έθνους-κράτους στον ρόλο του βασικού εγγυητή για την εξασφάλιση της καπιταλιστικής συσσώρευσης, και τέλος, η κρίση του γεωπολιτικού status quo για την οποία αναφέραμε: «Στον αντίποδα της αμερικανικής παρακμής, ένας νέος ηγεμονικός πόλος παγκόσμιας ισχύος αναδύεται διαμέσου θηριωδών μεγεθών καπιταλιστικής ανάπτυξης με τις απαραίτητες «θεσμικές και πολιτικές εγγυήσεις» αλλά και μιας διεισδυτικής soft power εξωτερικής πολιτικής, η οποία ξεδιπλώθηκε σε όλο το μεγαλείο της με πρόσχημα το ξέσπασμα της πανδημίας. Από την εμπλοκή του περιήφνου «δρόμου του μεταξίου» με τις πρόσφατες υγειονομικές διαστάσεις, την απόκτηση νέων σημείων επιρροής σε Βαλκάνια και Δυτική Αφρική μέχρι τον υπόγειο διπλωματικό πόλεμο που εξελίσσεται στη λεγόμενη «κούρσα του εμβολίου» για τον κορωνοϊό, ο παλιός κόσμος αλλάζει ραγδαία και το επίκεντρό του μετατοπίζεται προς Ανατολάς, μολονότι κανείς δεν πρέπει να υποτιμάει τις μεγάλες δυνάμεις<sup>7</sup>.

Επίσης, έχουμε αναφερθεί στα lockdown ως πρακτική του εμπορικού πολέμου που διεξάγουν τα αφεντικά μεταξύ τους, αλλά και ως μια άγρια πολιτική ανταπεργία του κεφαλαίου σε βάρος της εργατικής τάξης, η οποία έχει μια πειθαρχική και εκπαιδευτική λειτουργία που κοιτάει στην αλλαγή του καπιταλιστικού παραδείγματος. Τέλος, έχουμε διατυπώσει την άποψη ότι αυτός ο «βίαιος επανακαθορισμός των κοινωνικών αναγκών και η υπαγωγή τους σε ένα κρατικά οργανωμένο οικονομικό σχέδιο αποτελεί ίδιον μορφών πολεμικής οικονομίας. Όταν τα καπιταλιστικά κράτη μπαίνουν σε έναν πόλεμο επιχειρούν να καθυποτάξουν την καπιταλιστική παραγωγή και να τη θέσουν δια νόμου στις ανάγκες του εμπόλεμου κεφαλαίου. Επιχειρούν επίσης να επανακαθορίσουν δια της βίας, της προπαγάνδας και της πειθάρχησης το εύρος των καπιταλιστικά επιτρεπόμενων μορφών κοινωνικής αναπαραγωγής του πληθυσμού και, ειδικότερα, της εργατικής τάξης. Η τελευταία πρέπει να αποκτήσει την

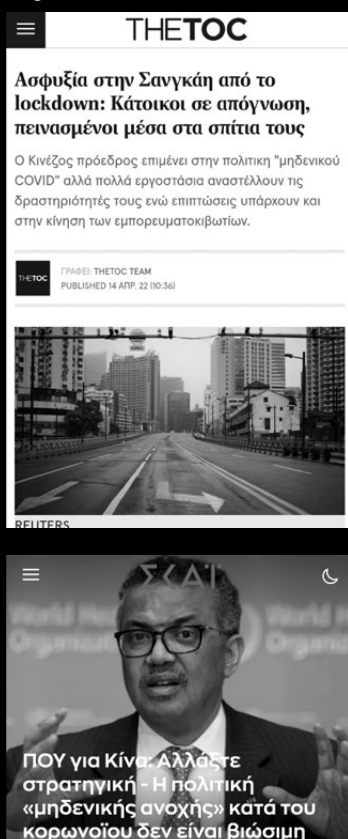
2020



2021



2022



μέγιστη παραγωγικότητα και τη μέγιστη πειθάρχηση και, ταυτόχρονα, την ελάχιστη ελευθερία να αυτοαξιωθείται έξω από τα επιτρεπτά όρια των αναγκών της εμπόλεμης οικονομίας»<sup>8</sup>. Θεωρούμε ότι όσα αναφέραμε παραπάνω κάνουν περισσότερο κατανοητή την «zero covid» πολιτική ως μια πρακτική της πειθάρχησης, του (εμπορικού) πολέμου και της κινέζικης εξωτερικής πολιτικής παρά ως μια (διαφορετική) μορφή προστασίας της δημόσιας υγείας.

### Η ΔΥΤΙΚΗ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, διαβάζουμε ότι η Σαγκάη επιστρέφει στην «κανονικότητα», η οποία συνίσταται στο εξής: «Η πόλη των 25 εκατομμυρίων κατοίκων επέστρεψε στην κανονικότητα αυτή την εβδομάδα, καθώς οι πολίτες επιτρέπεται να βγαίνουν από το σπίτι τους, να πηγαίνουν στη δουλειά τους και να χρησιμοποιούν τα μέσα μαζικής μεταφοράς. Οι πολίτες της Σαγκάης πρέπει να συνεχίσουν να φορούν μάσκες σε δημόσιους χώρους και να αποφεύγουν τις συγκεντρώσεις. Ο κόσμος πρέπει να συνεχίσει να κάνει τεστ κάθε 72 ώρες, ενώ αν βγει κάποιος θετικός, επιβάλλεται αυστηρή καραντίνα. Η εστίαση και τα γυμναστήρια παραμένουν κλειστά, ενώ τα καταστήματα λιανικής μπορούν να λειτουργούν με πληρότητα 75%»<sup>9</sup>.

Όλο το προηγούμενο διάστημα τα δυτικά μέσα αντιμετώπισαν το συγκεκριμένο λοκντάουν με όλα τα εργαλεία που διαθέτει το αντικινεζικό ρεπερτόριο. Στην αρχή με όρους φιλανθρωπίας για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων λόγω του αυστηρού εγκλεισμού των κινέζων πολιτών, έπειτα με την ορθολογική χρήση των υγειονομικών δεικτών και τέλος με έκδηλη αγωνία για τις οικονομικές συνέπειες στις δυτικές οικονομίες. Η στάση αυτή είναι τραγελαφική, ειδικά για όσους και όσες θυμούνται στοιχειωδώς τους διθυράμβους που γράφονταν στα μέρη μας, πίσω στο 2020, για το «κινεζικό θαύμα που τελείωσε έγκαιρα με την πανδημία». Δεν ήταν μόνο η φιλοκινεζική και μη αριστερά που ζηταγε

«καθολικό εργατικό λοντάουν» όπως η Κίνα, ήταν και τα mainstream media που θαύμαζαν το κινεζικό επιτελικό κράτος που «έχτιζε νοσοκομεία μέσα μόλις 5 μέρες», χωρίς να ασχολείται αν παραδίπλα έχτιζε το ίδιο γρήγορα και καραντινικά camps για τα «θετικά κρούσματα». Και βέβαια, ο κατοπινός αποτροπισμός για αυτά τα camps δεν απευθύνεται στην αντίστοιχη πρακτική του αυστραλιανού κράτους, με τον ίδιο τρόπο που η συμπάθεια για τους κινέζους φορτηγατζήδες δεν βρήκε καμιά αντιστοιχία στους καναδούς συναδέλφους τους.

Τίποτα το πρωτοφανές. Λίγα χρόνια πριν, στο έθνετο του περιοδικού Barricada που αφορούσε το σύστημα κοινωνικής πίστωσης της Κίνας και το πώς αντιμετωπιζόταν στην δύση, έγραφε η εισαγωγή:

«... το σύστημα αυτό δεν αντιπροσωπεύει μια ιδιαιτερότητα του κινεζικού αυταρχισμού όπως μπορεί να υπονοούν οι πιασάρικοι τίτλοι των σχετικών ρεπορτάζ. Αλλά ότι η Κίνα βρίσκεται στην πρωτοπορία μιας παγκόσμιας τάσης χρήσης των big data και "αλγοριθμοποίησης" των κοινωνικών σχέσεων. Μπορεί στο δυτικό κόσμο να μην έχει αναγγελθεί ένα ενιαίο σύστημα αλλά παντού μπορεί να βρει κανείς επιμέρους εφαρμογές που διέπονται από την ίδια λογική ανταμοιβής και τιμωρίας»<sup>10</sup>.

Κάτι αντίστοιχο μπορούμε να δούμε και στην περίπτωση των «lockdown». Το ξεσπάθωμα των δυτικών media για την κινεζική zero covid πολιτική, πέρα από τους οικονομικούς λόγους που περιγράφονται παραπάνω, λειτουργεί και σαν ξέπλυμα για τις εγχώριες πολιτικές του κράτους έκτακτης ανάγκης, όπου «εδώ τουλάχιστον μπορούσες να βγεις έξω ως τις 9» ή «πήγαινες ως το supermarket, αρκεί να έστελνες "2" στο 13033». Έτσι, μπορεί να βγαίνει ο Μόσιαλος, ο οποίος με το ρόλο του μεγα-ειδικού μας εξηγούσε επί δύο χρόνια γιατί πρέπει να μείνουμε σπίτι, να μην κολλήσουμε και να εμβολιαστούμε, και να λέει ότι το πλάνο της κίνας δεν λειτουργεί, γιατί μόνη της η ανοσία του εμβολίου δεν αρκεί και

πρέπει ο πληθυσμός να εκτεθεί στον ιό, ενώ τα κινέζικα εμβόλια δεν είναι και πολύ καλά όπως τα δυτικά<sup>11</sup>. Ενώ και οι άνθρωποι του ΠΟΥ δήλωναν ότι «είναι καιρός να πατήσουμε το κουμπί της επανεκκίνησης» και ότι όλα τα (υγειονομικά) μέτρα «πρέπει να λαμβάνονται με σεβασμό στους ανθρώπους και τα ανθρώπινα δικαιώματα»<sup>12</sup>. Πρέπει, λοιπόν, να έχουμε κατά νου ότι η ρήση που ειπώθηκε αρκετά τους προηγούμενους μήνες από τα στόματα των ειδικών, ότι «πρέπει να μάθουμε να ζούμε με τον ιό» δεν σημαίνει ούτε ότι το κράτος και οι ειδικοί του θα μας αφήσουν στο «έλεος της πανδημίας» όπως ισχυρίζεται η αριστερά, ούτε ότι η «πανδημία» θα γίνει σύντομα μια μακρινή ανάμνηση. Αλλά ότι πρέπει να μάθουμε να ζούμε υπό το καθεστώς διαρκούς αίρεσης κάθε κοινωνικής μας σχέσης αν αυτό διαταχθεί από το κράτος και τους ειδικούς του, είτε (τώρα) με αφορμή την υγεία, είτε (στο μέλλον) για το εθνικό συμφέρον ή για όποια άλλη έκτακτη ανάγκη.

1. Laura He, *3 reasons Shanghai's lockdown matters to the global economy*, CNN Business, 13/4/2022.
2. Laura He, ο.π.
3. Laura He, ο.π.
4. Εύη Τσιριγωτάκη, *Πώς επηρεάζει την παγκόσμια οικονομία το lockdown στη Σαγκάη*, EPT news, 15/4/2022.
5. Handelsblatt: *Χρηματιστηριακή κατάρρευση, πτώση της ανάπτυξης, μανία για lock down - Το κραχ της Κίνας*, Capital.gr, 14/5/2022.
6. Sara Hsu, *Which Asian Nations Can Benefit From the 'China Plus One' Strategy?*, The Diplomat, 11/6/2021.
7. *Η πολιτική οικονομία της πανδημίας, μέρος 2ο*, Traverso antifa #2, 06/ 2020.
8. *Η πολιτική οικονομία της πανδημίας, μέρος 4ο*, Traverso antifa #5, 03/2021.
9. *Σαγκάη: Οι αρχές φέρεται να απαγόρευαν στα ΜΜΕ τη χρήση του όρου «lockdown»*, Καθημερινή, 2/6/2022.
10. Nicholas Loubere, Stefan Brehm, *Η παγκόσμια εποχή του αλγόριθμου - Το σύστημα κοινωνικής πίστωσης στην Κίνα*, Libreria Barricada 38, 2018.
11. *Ηλίας Μόσιαλος: Τι πραγματικά συμβαίνει στη Σαγκάη*, Τα Νέα, 15/4/2022.
12. *ΠΟΥ για Κίνα: Αλλάξτε στρατηγική - Η πολιτική «μηδενικής ανοχής» κατά του κορωνοϊού δεν είναι βιώσιμη*, Σκάι, 10/5/2022.